

Arrest

nr. 196 217 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2014 met refertenummer 48556.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 februari 2013 en 17 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 2 september 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2013 en 17.04.2014 werden ingediend en waarvan de eerste op datum van 28.01.2014 werd geactualiseerd door door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met mijnheer H. A. (R.R. ...), die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij wettelijk samenwonen. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en de wettelijke samenwoning, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds een dergelijke aanvraag deed die negatief afgesloten werd op datum van 17.07.2014.

Ook het feit dat zij intussen samen twee kinderen hebben, H. L. (R.R. ...) en H. L. (R.R. ...) vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen, houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De kinderen kunnen hun moeder eventueel vergezellen. Betrokkene haalt aan dat haar kinderen haar niet kunnen vergezellen daar de nationaliteit van de kinderen onbepaald is en zij niet over reisdocumenten beschikken. Echter, we dienen op te merken dat het aan de ouders is om de nationaliteitskeuze te doen en de nodige reisdocumenten aan te vragen bij de bevoegde instanties. Dit element kan dus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het onder de verantwoordelijkheid van betrokkene valt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Dat een mogelijke terugkeer een schending zou betekenen van art. 3 (het belang van het kind moet voorop staan bij alle beslissingen), 5 (de overheid moet de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren), 9 (het kind heeft recht om bij de ouders te leven en op omgang met beide ouders) wordt niet voldoende aangetoond, betrokkene maakt immers niet duidelijk in welke zin er een schending van deze artikels zou zijn.

Het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkene toont bovendien niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van het kind geschaad zouden worden. Wat betreft het aangehaalde artikel 5, dat de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van de ouders moeten respecteren, merken we op dat het invoeren van dit artikel enigszins misplaatst is daar wij de rechten en plichten van beide ouders respecteren en niet raken aan hun gezamenlijke verantwoordelijkheid voor hun kinderen. Het gaat hier slechts om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, aan de plichten en rechten en verantwoordelijkheden van de ouders wordt niet geraakt. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) merken we dat wij niet beweren dat het kind van zijn ouders gescheiden moet worden. De kinderen kunnen hun moeder eventueel vergezellen. Bovendien gaat het om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag d.d. 19.11.2010 werd afgesloten op 29.12.2011 met een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 09.01.2012 betekende betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich nooit schuldig heeft gemaakt aan enige strafbare gedraging, dat zij nooit in aanraking is gekomen met politieke en/of gerechtelijke overheden en dat zij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene alles in het werk zou willen stellen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren en mee in de inkomsten van haar gezin te voorzien en dat ze een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Betrokkene legt weinig stavingsstukken voor van de aangehaalde elementen van integratie. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op dezelfde datum wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 7 (zeven) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2011, aan betrokkene betekend op 09.01.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum en beide beslissingen werden tegelijkertijd genomen door dezelfde ambtenaar, attaché K.A.

Verder instrueert de attaché K.A. de burgemeester van TIELT om samen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De Raad is om deze redenen van oordeel dat er *in casu* sprake is van voldoende samenhang om de beide beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1. Eerst middel : schending van artikel 9bis, de artikelen 10, juncto 12bis en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 – schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van opthoud in het buitenland.

Voorts zou een feitelijke scheiding van haar partner en kinderen niet verhinderen dat verzoekster een aanvraag kan indienen in het land van herkomst, nu dit niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven en dus geen schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Daarenboven zou verzoekster haar kinderen kunnen meenemen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het feit dat de kinderen geen onbepaalde nationaliteit hebben en hierdoor geen reisdocumenten hebben, zou tot de verantwoordelijkheid van verzoekster behoren en zij zou de nodige stappen hiervoor moeten ondernemen.

De verwijzing naar het Verdrag van de Rechten van het Kind zou tenslotte niet pertinent zijn, nu de bepalingen van dit Verdrag geen directe werking zouden hebben.

Dat een dergelijke motivatie een schending inhoudt van artikel 9bis en de artikelen 10 juncto 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele

motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Dat dit blijkt uit het volgende.

2.1.1. Schending van de artikelen 10 juncto 12bis Vreemdelingenwet

Verzoekster heeft een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met haar partner en heeft in haar regularisatieaanvraag melding gemaakt van het feit dat zij haar aanvraag deed op basis van artikel 10, juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder diende de aanvraag van verzoekster dan ook te beoordelen in het licht van de bepalingen van de artikelen 10, juncto 12 bis van de Wet van 15 december 1980, welke bepalen dat buitenlandse wettelijke partners van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het rijk te verblijven en zij een aanvraag gezinshereniging kunnen indienen bij de gemeentebestuur van hun verblijfplaats, mits zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden welke hen verhinderen terug te keren naar hun land van herkomst.

Verweerder heeft de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden enkel onderzocht in het kader van de bepalingen van artikel 9bis Vw. en niet conform de bepalingen van de artikelen 10, juncto 12bis Vw.

Indien verweerder de ingeroepen omstandigheden had beoordeeld in het licht van deze laatste artikelen, was zij mogelijks tot een andere beslissing gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 10, juncto 12bis van de Wet van 15 december 1980.

2.1.2. Schending van de artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel

Dat met betrekking de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden, verweerder louter opmerkt dat deze geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg niet zouden rechtvaardigen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen op de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekster is de wettelijke partner van een vreemdeling welke over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt en ook hun kinderen beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Verzoekster vormt bovendien een feitelijk gezin met hen en kan onmogelijk haar partner en kinderen voor onbepaalde tijd achterlaten, temeer daar haar partner zelfstandige is en hij mede hierdoor niet alleen voor zijn kinderen kan zorgen.

Dergelijke elementen maken volgens verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden uit, nu de relatie tussen partners en zeker deze tussen ouder en kind een van de meest belangrijke zaken in een mensenleven uitmaken.

Verweerder beschikt daarenboven over een discretionaire bevoegdheid bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het is thans voor verzoekster dan ook onduidelijk wat verweerder dan wel onder 'buitengewone omstandigheden' verstaat, temeer daar hieromtrent geen enkele motivering wordt gegeven.

Aangezien verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat er geen 'buitengewone omstandigheden' in haar hoofde zouden bestaan, mag van de beslissende overheid minstens verwacht worden dat hij nadere motivering en uitleg geeft betreffende dit begrip.

Waar de bestreden beslissing nalaat dit te doen, houdt zij dan ook een schending in van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene motiveringsplicht.

2.1.3. Schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich louter tot de opmerking dat door verzoekster geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald, een scheiding tussen verzoekster en haar partner en kinderen niet disproportioneel zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven, het Verdrag inzake de Rechten van het Kind geen directe werking zou hebben en de kinderen van verzoekster haar kunnen vergezellen naar het land van herkomst.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt.

Immers wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekster deze scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekster wel onderzocht werd en dus de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Onder meer wordt zomaar gesteld dat verzoekster haar kinderen haar kunnen vergezellen naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en het de verantwoordelijkheid van verzoekster is wanneer de kinderen een onbepaalde nationaliteit hebben en zij niet over reisdocumenten beschikt.

Dit alles zonder echter verder te onderzoeken of het inderdaad wel enkel aan verzoekster ligt dat de kinderen geen nationaliteit hebben – quod certe non – en of het al dan niet überhaupt wel mogelijk is om reisdocumenten voor de kinderen te bekomen, e.d.m.

Verweerder heeft dit alles evenwel nagelaten en heeft met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verworpen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn" 1.

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoekster en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat dit o.m. blijkt uit het gegeven dat verweerder, door het uitnodigen van verzoekster om terug te gaan naar haar land van herkomst om er via de Belgische diplomatieke post een aanvraag in te dienen, verweerder verzoekster in de onmogelijkheid plaatst een beslissing te nemen die het best overeenstemt met het belang van haar gezin en inzonderheid haar kinderen.

Verzoekster wordt immers verplicht om, als zij terugkeert naar het herkomstland, haar kinderen mee te nemen – in de veronderstelling dat het mogelijk zou zijn om de nationaliteit van haar kinderen te bepalen en reisdocumenten voor hen te bekomen – waardoor minstens tijdelijk alle banden van de kinderen met hun vader en omgeving in België verbroken worden en hun economische en sociale rechten die zij in België geniet, ontnomen worden, hetzij om de kinderen op het grondgebied achter te laten, wat er op neerkomt dat tenminste tijdelijk de relatie van de kinderen met hun moeder verbroken wordt.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

2.1.4. Schending van het vertrouwensbeginsel

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Verzoekster heeft voor het eerst in februari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. ingediend.

Pas bij beslissing van 2 september 2014, hetzij meer dan 2 ½ jaar later, wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Aangezien verzoekster dermate lang diende te wachten alvorens zij een beslissing ontving, ontstond bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen dat haar aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekster is ontstaan, waardoor zij zich verder geïntegreerd heeft in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

2.1.5. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verweerder opwerpt dat een tijdelijke scheiding van partner en kinderen om een machtiging tot verblijf in het land van herkomst aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven waarom in het concrete geval van verzoekster deze scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of de individuele situatie van verzoekster wel werd onderzocht.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in geval een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, moet nagegaan worden of er sprake is van een privé- en/of familie-gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- of gezinsleven, dient de raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk §25; EHRM 31 oktober 2002 Yildiz/Oostentijk, §34; EHRM, 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Aangezien verzoekster wettelijk samenwoont met de Heer H. A. en zij samen twee kinderen hebben, is er in casu zonder enige twijfel sprake van een hechte en persoonlijke band.

De volgende vraag die moet worden onderzocht is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven en gezinsleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid art. 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé en of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat na een belangenafweging duidelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Zoals reeds uiteengezet blijkt uit een proportionaliteitsonderzoek dat de beslissing kennelijk onredelijk is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt. Verzoekster kan immers enerzijds onmogelijk haar kinderen meenemen naar het herkomstland wegens o.m. de onmogelijkheid om reisdocumenten voor hen te bekomen en kan hen anderzijds onmogelijk achterlaten in België voor onbepaalde duur.

De twee kinderen verblijven sedert hun geboorte immers ononderbroken bij verzoekster, zodat een scheiding van hun moeder voor de kinderen hartverscheurend zou zijn. Bovendien werkt de partner van verzoekster als zelfstandige en kan hij geenszins alleen instaan voor de opvoeding van de twee kinderen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

3.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit het land van herkomst. Verweerder licht ook toe om welke redenen hij de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet weerhoudt. Zo motiveert verweerder dat om het verblijfsrecht te krijgen op basis van wettelijke samenwoning, verzoekster aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet moet voldoen en dat een aanvraag om gezinshereniging reeds werd afgesloten op 17 juli 2014. Er wordt gemotiveerd dat het aan de ouders is om de nationaliteitskeuze te doen en de nodige reisdocumenten aan te vragen bij de bevoegde instanties. Verder wordt gemotiveerd dat de verplichting terug te keren naar het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke verwijdering inhoudt die het gezinsleven niet ernstig verstoort en dat de kinderen wel degelijk hun moeder kunnen vergezellen. Verder wordt nog gemotiveerd dat de duur van de asielprocedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang dient te worden beschouwd. Ook het feit dat verzoekster geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid is geen buitengewone omstandigheid nu dit van alle vreemdelingen in België wordt verwacht. Verweerder motiveert tenslotte dat de elementen van integratie deel kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, maar geen buitengewone omstandigheden zijn waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij een aanvraag indiende op grond van de artikelen 10 *iuncto* 12bis van de vreemdelingenwet, waarbij zij als wettelijke partner van een verblijfsgerechtigde vreemdeling, een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats in België, mits zij buitengewone omstandigheden aantoont. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de aanvraag evenwel uitsluitend in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt evenwel op dat het gegeven dat de aanvraag werd ingediend overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, verzoekster niet vrijstelt van het aantonen van buitengewone omstandigheden die haar zouden toelaten de aanvraag bij het gemeentebestuur in België in te dienen.

Artikel 10ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissingen, bepaalt immers:

“§ 1. De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis.”

Ook artikel 12bis van de vreemdelingenwet bepaalde op dat ogenblik als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...].”

Aldus blijkt dat, alvorens over te gaan tot een beoordeling ten gronde van de vraag om gezinshereniging, de verwerende partij diende na te gaan of er sprake was van buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderden de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire diplomatieke post in het buitenland. De verwerende partij mocht zich bij die beoordeling van de aanwezigheid van de aangevoerde buitengewone omstandigheden wel degelijk steunen op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster beperkt zich bij de uiteenzetting van het eerste onderdeel tot het uiteenzetten dat de beslissing anders was geweest indien deze was beoordeeld op grond van de artikelen 10 *in* juncto 12bis van de vreemdelingenwet, doch toont daarmee niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat er *in casu* geen sprake was van buitengewone omstandigheden die toelieten de aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur in België. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.1.4. In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991.

Hoger (3.1.2.) werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk de motieven vermeldt waarop ze werd genomen. Verzoekster voert evenwel aan dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in de bestreden beslissing zelf niet wordt gemotiveerd. Verzoekster kan evenwel niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing motiveert wel degelijk op welke rechtsregel ze steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bespreekt vervolgens de door verzoekster aangevoerde buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen. Verzoekster toont niet aan waarom deze motivering haar niet zou toelaten de bestreden beslissing te begrijpen. Het feit dat de bestreden beslissing een uitgebreide rechtstheoretische uiteenzetting bevat met betrekking tot het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, houdt niet in dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de motieven van de motieven worden gemotiveerd.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.1.5. In een derde middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekster voert *in concreto* aan dat niet werd nagegaan of het feit dat verzoeksters kinderen een onbepaalde nationaliteit hebben haar verantwoordelijkheid is. Daarnaast wijst zij op het feit dat de belangen van de kinderen in België gevestigd zijn.

Waar verzoekster vooreerst aanvoert dat niet werd nagegaan of verzoekster wel zelf verantwoordelijk is voor het feit dat de kinderen een onbepaalde nationaliteit hebben, voert zij nieuwe elementen aan die zij niet heeft aangevoerd bij haar aanvraag. Het komt de betrokken vreemdeling toe aan te duiden welke de elementen zijn die hem of haar verhinderen de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt verzoekster slechts verwezen te hebben naar het feit dat de nationaliteit van de kinderen 'onbepaald' was en ze daardoor niet konden terugkeren naar het land van herkomst. Door er op te wijzen dat het de ouders van de kinderen toekomt een nationaliteitskeuze te doen en aldus de nodige reisdocumenten aan te vragen bij de bevoegde autoriteiten, heeft de verwerende partij dit element beantwoord. Verzoekster heeft bij haar aanvraag geen elementen aangevoerd waaruit kan blijken dat haar kinderen niet in de mogelijkheid zouden zijn om de Kosovaarse nationaliteit te verkrijgen. Verzoekster wijst thans voor het eerst op deze mogelijkheid, zonder overigens concrete elementen aan te voeren waaruit dit kan blijken. Verzoekster geeft aldus *post factum* een nieuwe grondslag aan haar aanvraag. Daarmee toont ze evenwel niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft nagelaten hiermee rekening te houden.

Door erop te wijzen dat – in de situatie dat de kinderen verzoekster volgen – de banden van de kinderen met België voor onbepaalde duur worden verbroken en de economische en sociale rechten die zij in België genieten ontnomen worden, toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van de motivering van de bestreden beslissing ook nog niet aan. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing op zich de kinderen geenszins verplicht met verzoekster terug te keren naar het land van herkomst opdat verzoekster aldaar de aanvraag kan indienen. Zo motiveerde verweerder dat deze ook bij de vader in België kunnen blijven nu niet blijkt dat deze laatste, die gelet op zijn zelfstandige activiteit niet continu voor de kinderen kan zorgen, hiervoor niet de hulp van derden kan inroepen voor de tijd dat verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst om de aanvraag in te dienen. Verzoekster brengt verder ook geen concrete elementen aan die de kinderen zouden verhinderen haar tijdelijk te volgen naar haar land van herkomst. Er worden geen concrete banden tussen de kinderen en België aangevoerd die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland verhinderen en evenmin worden enige concrete economische en sociale rechten die de kinderen hier zouden genieten en die zij zouden verliezen aangeduid. Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om het kennelijk onredelijk karakter van de motivering van de bestreden beslissing aan te tonen. Verweerder gaf daarenboven ook aan dat niet blijkt dat een tijdelijke scheiding van de gezinsbanden, teneinde te voldoen aan bepaalde wettelijke verplichtingen, het gezinsleven ernstig zou verstoren of ernstige schade zou berokkenen. Zo merkt de Raad op dat bijvoorbeeld niet blijkt dat periodiek contact met de vader, onder meer ook via telefoon en internet, niet mogelijk zou zijn. Ook dit gestelde wordt niet op concrete wijze weerlegd. Het derde onderdeel is ongegrond.

3.1.6. Waar verzoekster in het vierde middelonderdeel de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, beroept zij zich op het feit dat zij voor een eerste maal een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 2 februari 2013 indiende en dat zij tot 2 september 2014 moest wachten op een beslissing, zodat zij er op kon vertrouwen dat deze aanvraag zou worden ingewilligd, nu zij zich ondertussen verder kon integreren. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster geen bepaling aanduidt waaruit kan blijken dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet binnen een bepaalde tijdspanne moet worden beantwoord. Daarenboven verleent het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis aan de aanvrager geen enkel recht op verblijf op het grondgebied tijdens de behandelingstermijn van deze aanvraag. Wat betreft het argument dat zij zich inmiddels verder integreerde in de Belgische maatschappij, herinnert de Raad eraan dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Omwille van het feit dat de behandeling van de regularisatieaanvraag anderhalf jaar in beslag nam, kan op zich dan ook geen schending van het vertrouwensbeginsel worden vastgesteld. Het vierde onderdeel is ongegrond.

3.1.7. In een vijfde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster beroept zich op de hechte gezinsband die bestaat tussen haar, haar partner en hun kinderen. Zij betoogt dat er sprake is van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging en het beoogde doel niet evenredig is met de nadelen die de beslissing voor verzoekster en haar gezin inhoudt.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk is genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat deze wel degelijk één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen haar belangen en deze van de overheid.

De bestreden beslissing heeft zo niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Deze beslissing houdt vervolgens enkel in dat verzoekster haar aanvraag om haar partner in België te vervoegen moet indienen volgens de reguliere procedure, met name in haar land van herkomst. Deze beslissing houdt aldus geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de hierin voorziene procedures te respecteren. Zo strekt de bestreden beslissing er slechts toe vast te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in de wet om haar verblijfsaanvraag in België in te dienen, doch belet deze verzoekster op geen enkele manier om haar recht op machtiging tot gezinshereniging, die zij meent te kunnen laten gelden, uit te oefenen via de door de wetgever in beginsel voorziene procedure, zijnde via de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor haar woonplaats of haar verblijfplaats in het buitenland. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Op grond van de stukken van het administratief dossier dringt de vaststelling zich ook op dat, zoals verweerder correct aangeeft in de bestreden beslissing, verzoekster haar gezinsleven in België heeft opgebouwd in illegaal of precair verblijf. Zowel zij als haar partner wisten, of dienden te weten, dat het opgebouwde gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Zo werden ook de kinderen van verzoekster tijdens een illegaal of precair verblijf in het Rijk geboren. Zij betwist in wezen het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat het thans door haar ingeroepen nadeel in grote mate is terug te brengen tot haar eigen handelen.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM, doch toont aldus nog niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing, gelet op de gegevens waarover hij op dat ogenblik beschikte of diende te beschikken, een disproportionele belangenafweging doorvoerde of artikel 8 van het EVRM miskende. In dit verband merkt de Raad ook nog op dat verzoekster niet betwist dat haar partner als zelfstandige de hulp van derden kan invoeren om de zorg van de kinderen op te vangen als zij tijdelijk terugkeert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en zij ook niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar kinderen terug te keren naar haar land van herkomst om haar aanvraag in te dienen. Zo blijkt niet dat de kinderen reeds naar school gingen of gaan en werd er reeds vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat enige concrete banden die de kinderen hebben met België zouden worden verbroken of zij bepaalde rechten in België zouden verliezen als gevolg van de bestreden beslissing. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen dient ook te worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Er blijkt evenmin dat regelmatige contacten met de partner/vader niet mogelijk zouden zijn en/of door middel van de moderne communicatiemiddelen de band tussen hen niet kan worden onderhouden. De Raad benadrukt dat huidige voorliggende beslissing enkel inhoudt dat verzoekster de aanvraag vanuit het land van herkomst dient in te dienen, doch geenszins een ten gronde weigering van verblijf betreft.

In deze omstandigheden kan niet besloten worden dat de bestreden beslissing een niet-gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoekster uitmaakt of dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM miskende. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het eerste middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert ten aanzien van de tweede bestreden beslissing een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 EVRM

2.2.1. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Uit een dergelijke motivering blijkt dan ook geenszins of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster en dit conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM, bij het afleveren van dit bevel.

Dit terwijl verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekster een partner en kinderen in België heeft, welke over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken.

Bij het uitvaardigen van het bevel werd heeft hiermee dan ook geen rekening gehouden, noch werd enige motivering gegeven waarom verweerder het niet nodige achtte dit in overweging te nemen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel , van artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.”

3.2.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Hoger, onder [2. Ontvankelijkheid], werd reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing, waarin het gezinsleven en de aanwezigheid van minderjarige kinderen reeds werden beoordeeld. Het is naar aanleiding van die beoordeling dat de verwerende partij tezelfdertijd heeft besloten tot het bevel tot het grondgebied te verlaten. Derhalve kan niet worden voorgehouden dat met de elementen met betrekking tot het gezinsleven en de kinderen, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM, geen rekening werd gehouden.

In de mate verzoekster aanvoert dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk diende te motiveren met betrekking tot het gezinsleven, herinnert de Raad eraan dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene in kennis te stellen van de overwegingen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, werd in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent het gezinsleven en verzoeksters kinderen en is verzoekster in kennis gesteld van deze motieven. Gelet op het feit dat bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op dezelfde overwegingen en beide bestreden beslissingen gezamenlijk werden betekend aan de verzoekende partij, dient aldus te worden vastgesteld dat

verzoekster deze motieven kent en dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT